

zapachów rozkładających się tkanek miękkich, tym bardziej, że XIX wieku wróciły do łask naśladownictwa sarkofagów antycznych.

Czy taka niepamięć związana była z następnymi spadkobiercami?. Pierwszym był jego starszy brat Emeryk (urodzony w styczniu 1764 r.) który niedługo po Rafale dokonał żywota w Warszawie (13 września 1826 roku, w domu ich młodszego brata Ignacego.) Ignacy był najmłodszym synem ojca Andrzeja i swoją część majątku po ojcu otrzymał w formie gotówki. Nie założył też rodziny i miał ograniczone prawa do zarządzania dobrami, a co za tym i pamięcią po braciach. Zmarł bezpotomnie 1 lipca 1848 roku w Warszawie. Rafala dwie zamężne siostry Teresa i Brygida, jak i siostrzenica Julianna, w czasach Królestwa Polskiego nie mogły zawierać żadnych umów bez zgody męża.

Choć Aleksandrów dostał się Emeryka córce, Juliannie która w chwili śmierci ojca była już żoną Jana Kossowskiego, Jan objął rządy po spadku Emeryka. Był on raczej nastawiony na korzyści a nie na inwestycje. Po śmierci teścia nie miał dużych zobowiązań w stosunku do rodu Bratoszewskich, uboższych od jego rodu. Dowodem jest akt zgonu Ignacego, gdzie Jan był jednym ze świadków. Doskonale wiedział, kim dla Rafala był Ignacy, a mimo nazwiska Bratoszewski pochował go jako osobę nieznaną rodziców (Fot. 7)

Do czasów uwłaszczenia, po śmierci Jana Kossowskiego Aleksandrowem rządził Tadeusz Kossowski spokrewniony z Janem przez dziadka Rocha. Jan, w imieniu żony Julianny zapisał w testamencie miasto Aleksandrów z majątkiem Brużyc Wielka swemu krewnemu Tadeuszowi Stanisławowi, bratankowi swojego ojca. Małżeństwo Jana i Julianny nie doczekało się własnego potomstwa.

Rafał Bratoszewski oficjalnie nie był żonaty, co nie znaczyło, że nie miał dzieci. Były one nieślubne, dlatego nie mogli dziedziczyć po ojcu. Rafał zabezpieczył ich przyszłość zapisami testamentowymi.

Udało mi się ustalić trójkę, choć mogły być jeszcze dwie dziewczynki. Byli to: Jan urodzony w 1794 roku, Magdalena urodzona w 1796 roku, i prawdopodobnie Franciszka urodzona w 1798 roku oraz Barbara urodzona w 1801 roku, Kwaśniewscy z Raszyna. Z innej matki był Antoni Szatkowski urodzony w 1803 roku w Przanowicach.

Pierwszym jego nieślubnym synem był Jan Kwaśniewski urodzony w 1794 roku w Raszynie. Miasto to leżało niedaleko siedziby starszego brata Emeryka po drodze z Dobrzelina do Pruszkowa. Jeszcze bliżej był Raszyn, gdy Rafał odwiedzał swojego młodszego brata Ignacego mieszkającego w Warszawie. Jana wychowywał Rafał w swoim dworze w Dobrzelinie, oficjalnie jako syna swojego lokaja Michała Czurapskiego (Czurabskiego) i jego żony Marianny z domu Szczepańskiej. Jan dostał takie wykształcenie, że pozwoliło mu to zbierać należności z targów i jarmarków oraz prowadzić wagi i miary swojego ojca w jego nowo powstałym mieście. W testamencie z 1820 roku Rafał Bratoszewski zapisał Michałowi (przybranemu ojcu Jana) dom pod numerem 10 wraz z włoskim ogrodem bez stawu. Powtórzył zapis w nowym testamencie z 6 czerwca 1824 roku gdzie Jan był jednym ze świadków składających swoje podpisy. Jan był też obecny przy odczytywaniu testamentu od 7 lutego do 10 marca 1825 roku. Brał udział w licytacji ruchomych rzeczy po właścicielu miasta jako mieszkaniec domu nr 10 w Aleksandrowie. Po śmierci Rafala Bratoszewskiego, znając jego fascynację ostatnim królem polskim, który zamienił swoje drugie imię z Antoniego na August, sam zmienił swoje na August. W 1832 roku poślubił w wieku 38 lat jedną z córek mierniczego Bernarda de Schutzenbacha, 18 letnią Mariannę. W listopadzie 1838 roku sprzedał dom nr 10, który od 6 lat dzierżawił, sam mieszkając w kolonii Zimna Woda. Zmarł 11 kwietnia 1856 roku w Ozorkowie (Fot. 8), razem z trójką swoich licznych dzieci. Żona Marianna zmarła 20 lat później, w 1876 roku.

Rafał Bratoszewski tylko najstarszego syna związał materialnie ze swoim miastem, ale szybka jego śmierć pokrzyżowała plany ustawienia finansowo swojego potomka, który dalsze losy związał